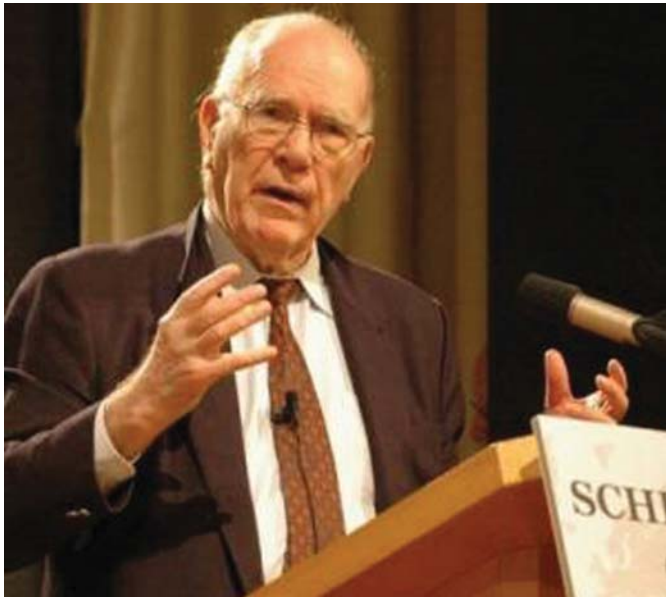

Schiller Instituttet

Sankt Knuds Vej 11 kld. tv., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, www.schillerinstitut.dk

Der er en revolution på vej i USA: **Oktoberkollaps på dagsordenen!**

Den 1. august 2009 holdt Lyndon LaRouche denne tale, der blev bragt »live« over internettet.

Han advarede om en umiddelbart forestående politisk eksplosion blandt den amerikanske befolkning imod politikken fra Washington. Det har siden vist sig at holde stik med et styrtdyk i Obamas popularitet og en massestrejkeproces i befolkningen. Man protesterer imod Obamas sundhedsreform, de statslige hjælpepakker til finansverdenen og Obamas manglende indgreb imod det økonomiske sammenbrud, befolkningen oplever.

LaRouche advarede også om, at det bliver meget værre, når USA afslutter sit finansår i slutningen af september. Der er lagt op til et hårdrejsende kollaps i begyndelsen af oktober, og der

skal handles hurtigt, hvis man skal undgå et totalt sammenbrud.

Talen (der her er lettere forkortet og redigeret) kan sammen med den efterfølgende dialog ses eller læses på www.larouchepac.com, hvor der også er daglige politiske nyheder og opdateringer.

Det krisepunkt, som vi må betragte den nuværende situation i USA og verden ud fra, er tiden fra den 2.-10. eller 12. oktober i år. Til den tid vil USA, der allerede nu er fuldstændig håbløst bankerot, være brudt totalt sammen politisk og være i en tilstand af disintegration – medmindre processen allerede er i gang tidligere. Og det kunne starte meget snart, allerede i løbet af august måned.

For at kunne forstå den politiske udvikling må man tage i betragtning at 30 procent eller mere af befolkningen, dvs. af arbejdsstyrken, er arbejdsløse. Omkring en tredjedel af denne gruppe får arbejdsløshedsunderstøttelse eller er på vej til at modtage det. De andre to tredjedele får ikke. Dette antal stiger med en månedsrate på op til 800.000, en million eller mere. Det er den vej, det går. Den eneste grund til at arbejdsløshedsprocenten er lidt på vej ned, er fordi antallet af folk i arbejdsstyrken falder. Når august er ovre vil det være katastrofalt.

Dette er begyndelsen på en tumultuarisk periode, hvor medlemmerne af kongressen, der netop har for-

ladt kongressen [pga. sommerpause -red.] og er på vej hjem til deres delstater, må gemme sig fra sine medborgere, som er ved at være klar til at lynche dem.

Wall Street og resten af verden er helt og holdent i en fantasiverden. Præsidenten er klinisk sindssyg – og det er ingen overdrivelse, det er et faktum. Fyren befinder sig ikke i den virkelige verden. Og han er ikke god, han er ond. Der er ingen tvivl om, at hans politik på sundhedsområdet er *absolut identisk med Adolf Hitlers*, som den blev iværksat officielt i september 1939. En politik, som Hitler havde *ønsket sig* tidligere, som han havde fortalt, men ikke turde *iværksætte* før krigen var brudt ud, da han mente, at han kun under en krig kunne slippe af sted med et nummer som det.

Så vi har at gøre med en præsident, som fuldt bevidst har lagt sig fast på en folkemordspolitik! Og hvis man ser på den måde Hitlers folkemord udviklede sig på, fra september og specielt 1. oktober det år, indtil det var forbi, indtil han var færdig, så ser man, at Obama og hans venner i London – for han

er styret fra London, ikke fra USA, han styres af det britiske monarki, ikke af vælgerne i USA – *bevæger sig i præcis den retning*. Hvis ikke vi stopper Obamas sundhedsreform nu, *så vil vi ikke have et USA*. Vi vil have noget, der er værre, end det Hitler skabte, fordi det vil være på en global skala, ikke begrænset til en del af planeten. Så derfor må vi forandre disse ting og gøre det nu.

Katastrofen vokser

Men når vi når frem til omkring den 2.-10. oktober, er dette system færdigt. Delstaterne er *bankerot*. Arbejdsløsheden stiger! Katastrofen vokser! Verdens nuværende monetære system vil aldrig komme til at fungere igen! Økonomien vil aldrig komme til at fungere igen under det nuværende finansielle system! Det er en umulighed. Vi er færdige, med mindre vi forandrer os.

Jeg fortalte først om dette problem, at vi var kommet ind i en sammenbrudskrise for den amerikanske økonomi, den 27. juli 2007. Tre dage senere begyndte det så, med det løgnhalse kalder »subprime-krisen« [boliglån med dårlig sikkerhed *-red.*]. Det der i virkeligheden fandt sted, var starten på en sammenbrudskrise i hele det internationale finansielle og monetære system.

Og bruddet kom på det svageste led i hele systemet, som var »subprime«-området. »Subprime«-området var et område, hvor man havde ydet realkreditlån for at kunne holde liv i systemet for en tid. Og derfor gik de ind i »subprime«-området, hvor folk var gældsatte til langt over skorstenen og aldrig ville kunne betale gælden tilbage, som en måde at give troværdighed til den kredit, der var nødvendig for at holde gang i Wall Street og det beslægtede internationale system. Tre dage efter at jeg sagde det ville ske, så skete det. Og det er fortsat uafbrudt frem til i dag. Dette system, hele det finansielle system, er kaput.

Det, de så gjorde, var værre. Jeg foreslog på det tidspunkt tiltag for en Roosevelt-type national konkursreorganisering. Det kunne være blevet gennemført på det tidspunkt, for der var stor opbakning til dele af det i USA på daværende tidspunkt, fra byråd og lignende, som støttede mit forslag om en lov til at beskytte boligejere og banker. Det blev stoppet. Der var ledende senatorer m.fl., der var guvernører og andre, som alle var for det, men det blev stoppet. Det blev stoppet i kongressen; det blev stoppet fra Det hvide Hus. *De valgte i stedet at lave hjælpepakkerne*.

[Og nu ser vi] resultatet af denne politik med hjælpepakker, fortsættelsen af denne politik og den udplynning af vore banker, som disse mennesker

stod bag. I stedet for at beskytte bankerne, i stedet for at beskytte boligejerne, så plyndrede de dem! De plyndrede økonomien. De ødelagde økonomien.

Vi har omkring en tredjedel af vores arbejdsstyrke, som er i fare. En tredjedel af den tredjedel modtager arbejdsløshedsunderstøttelse eller lignende. *To tredjedele gør ikke!* Hvad sker der med folk, hvis de ikke får hjælp over de næste måneder, de kommende to måneder, august og september? Hvordan skal de overleve, hvis de slet ingen indkomst har? Det er en voksende del af befolkningen, der er i den situation. Hvad tror I der sker med kongresmedlemmerne, når de vender hjem til deres delstater nu? Når repræsentanternes Hus og Senatet nu kommer hjem på ferie? Hvordan vil borgerne tage imod dem?

Folk derude er klar til at *lynche* kongresmedlemmerne – inklusive kongresmedlemmer, som de har støttet gennem lang tid, genvalgt igen og igen. Og disse en gang så populære kongresmedlemmer, der ikke kunne vippes af pinden, kan nu se frem til at blive lynchet af deres største støtter derhjemme. Hvorfor det? Fordi der nu er folk, som *ikke har noget at overleve på*. *På grund af Obama-administrationen!* Denne vederstyggelige administration. Kald ham skrækelige Barry. Der er vores situation.

Vores befolkning sulter

Så folk finder ud af, at fra omkring den 2.-10. eller 12. oktober *så kollapser hele systemet*. Systemet er så pilråddent, at det ikke kan reddes i sin nuværende form. Det nuværende internationale *monetære* system kan heller ikke reddes, hvis USA kollapser, som det er programsat til *totalt at kollapse* i begyndelsen af oktober, eller sandsynligvis før, nok i august. For der er folk derude, som sulter, som ikke har en indkomst, hvis antal vokser hurtigt. Hele familier, hele samfund kollapser, delstatsbudgetter kollapser. Delstaterne kan ikke længere opretholde sine funktioner, politifolk bliver fyret, alle andre fyres, fordi delstaterne er bankerot. Denne proces er allerede i gang.

Og den skøre nazist, der er guvernør i Californien, går foran. Hans far var nazist, så det kan være, at han arvede det fra ham. Husk hans far, Schwarzeneggers far, der var politimand i et specielt distrikt i Østrig. Og på dagen for det berømte »Anschluss«, da Østrig blev opslugt af Tyskland, så gjorde han sin pligt og meldte sig ind i nazistpartiet. Han var ikke medlem af SS, men han var med i den østrigske del af den tyske, nazistiske politistyrke. Og han var en del af den gruppe, der tog til steder som Ukraine, og sørgede for det man kan kalde »en udrensning af de uønskede«, som en del af hans arbejde som politimand ved besættelsen af Ukraine-distriktet.

Og det er, hvad der dresserede dette dyr, dette cirkusdyr, som blev guvernør i Californien. Og dette cirkusdyr blev en protege af George Shultz, manden der bragte fascismen til Chile. Han var udlært på Chicago Universitet af »Chicago School«-økonomerne, som var en samling fascister, der har en vis kontrol over processerne i Obama-administrationen gennem deres kontrol over miljøet. Nu vender det hjem igen.

Hvad laver det kryb i Californien? Han er et monster! Han er et fascistisk monster! Han er mere afskyelig, end hans far var – han er ligeså ond, som hans far var, men er mere afskyelig. Det er det eneste, han kan prale af.

Der vil være situationer i delstat efter delstat, hvor guvernører mister deres embede, folk som er gode folk, men som vil miste deres embede, fordi de ikke støttede mig. Hvis de havde bakket mig op, sådan som de havde lyst til at gøre det, på trods af presset fra visse kredse, inklusive Pelosi, så ville vi have klaret skærene. Hvis vi havde gennemført det, jeg foreslog i perioden fra sidst i juli til september 2007, *så ville vi være igennem det værste nu!* Hvis vi havde gennemført en konkursreorganisering, *reddet* vores almindelige private banker, *afskrevet* alle disse værdiløse papirer – simpelthen afskrevet dem. Men hvad gjorde vi? Disse idioter! Disse amatører! Disse onde ...!

Det, de gjorde, var at skabe *billioner af dollars i gæld! Over 20 billioner dollars i gæld, som nu helt unaturligt er pålagt USA! I form af en række hjælpepakker, der er et af de største svindelnumre, der er set i menneskehedens historie!*

Den eneste måde, vi kan komme ud af det her rod på, er ved at gå tilbage til det, jeg foreslog dengang, i juli-september 2007. *Jeg havde ret, og de tog fejl.* Sådan er det. Det er, hvad det vil sige at overleve.

Desværre har de så i mellemtiden påført os disse titals billioner af dollars i ny gæld, værdiløs gæld. De plyndrede banksystemet, de ødelagde mange af vore banker; de plyndrede økonomien. Så det amerikanske system i sin nuværende form, i dets tidligere og nuværende form, *kan ikke overleve.* Der er ingen måde, hvorpå dette system kan overleve.

Men nationen kan overleve. Det nuværende monetære og finansielle system kan ikke overleve, men vores nation kan. Og det er valget, vi må træffe. Vil vi tjene Wall Street og London, eller vil vi arbejde for at forsvare USA og menneskeheden? Det kan vi gøre på en måde, som Franklin Delano Roosevelt ville forstå uden problemer. ...

Roosevelts lederskab

Under Roosevelts lederskab havde vi fået opbygget denne enorme magt, som vi stadig besad den 12.

april 1945. Roosevelt ledte os fra bankerottens rand til at blive den største økonomiske magt, verden nogensinde havde set. Og under Roosevelt havde vi tænkt os at bruge denne magt i efterkrigstiden – den største økonomiske magt verden nogensinde havde set – ved at konvertere vores militære produktionsapparat til en kapacitet for udvikling af den civile økonomi. [Bruge magten] til at sætte nationerne på denne planet fri! Til at gøre det forbi med alle former for imperialisme og kolonialisme. Og til at engagere USA og hele dets potentiale, som vi i høj grad havde opbygget under krigen, og bruge det til at bygge en verden *fri for imperier.* En verden som Roosevelt havde tænkt sig som de Forenede Nationer, en verden der udelukkende bestod af *suveræne nationalstater, der arbejder for de fælles interesser.* ...

Trumans forræderi

Men Truman, hvad gjorde han? Vi havde samarbejdet med folk, i forbindelse med det sted, hvor jeg var i Myitkyina, arbejdet med Ho Chi Minh. Vi havde befriet Indokina fra den japanske og franske besættelse. Vi havde sat de japanske tropper i fængselslejre – afvæbnede. Hvad skete der under Truman? Ho Chi Minh havde stået i spidsen for befrielsen af Indokina i et samarbejde med USA, imod briterne og den japanske besættelse. Under Truman blev enhver type af den form for Roosevelt-politik ændret omgående. Vi gik tilbage til imperialisme!

Vi sørgede for briternes befrielse af de japanske soldater fra deres fangelejre i Indokina; briterne gav dem deres våben tilbage og bad dem om at genbesætte landet. Med det naturlige resultat at vi fik denne lille Vietnam-krig, som vi i 60'erne og begyndelsen af 70'erne var fanget i. Mod hvem? Imod vores forbundsfælle fra Roosevelt-tiden, Ho Chi Minh, bare for at glæde briterne.

Hvad skete der så? Der havde været en befrielse af Hollandsk Ostindien [nu Indonesien -red.], en befrielse fra japanerne. Briterne og hollænderne førte så, med støtte fra USA, krig imod Indonesien. Og hvor vi verden rundt havde været dedikeret til frihed for de, der havde været ofre for kolonialisme tidligere, *så gik vi, under Truman, med briterne* og imod den politik, som havde gjort os til den største magt på denne planet.

Eisenhower og Kennedy

Hvad gjorde vi ved os selv? I stedet for at bruge denne enorme magt, denne økonomiske kapacitet som vi havde skabt i optakten til og under krigen, så ødelagde vi den. Vi nedlagde den. I stedet for at gøre brug af fabrikker i militærindustrien, gennem at konvertere dem tilbage til civil produktion, og udvikle

verdens økonomier med teknologier, som disse tidligere undertrykte folk havde behov for, så nedlagde vi dem. Vi bragte os helt unødvendigt i en recession og blev bydreng for Det britiske Imperium. Det forandrede sig noget under Eisenhower, men under Truman blev vi forrådt. Vi blev underkastet politistatslignende forhold, der skulle drive Roosevelt ud af os. Det var, hvad der skete.

Vi vendte os i foragt imod Truman. Truman fik besked på at forsvinde: »Din bums, vi kan ikke lide dig. Skrub ad helvede til!« Og vi fik Eisenhower ind. Eisenhower ville have været en god præsident i 1947, men på grund af disse omstændigheder indeholdt den regering, han blev valgt til at lede, en arv af folk, der stadig havde en forkærlighed for briterne.

Vi havde Kennedy. Jeg ved ikke, hvor god eller dårlig Kennedy var, men jeg ved, at hvad han gjorde i en række situationer som præsident var helt afgørende for USA. Og han forsøgte faktisk at genetablere vores økonomiske politik, til det den var under Roosevelt. Han stillede op til valg med støtte fra Eleanor Roosevelt, stor støtte fra hende. Og han blev lovprist. Så modsatte han sig både Wall Street-grupperingen, der ønskede at tage livet af ham, og briternes krav om, at vi skulle gå i krig i Indokina. Kennedy havde haft lange diskussioner med general Douglas MacArthur, som stadig var general men på vej imod sin pensionering, og MacArthur rådede ham til følgende, som Kennedy var enig i: »USA skal ikke engagere sig i en landkrig i Asien!« Det var politikken, Kennedys politik.

Så det var ligetil: »Dræb ham!«. Og det gjorde de. Ikke Oswald, det var tre fyre, der var professionelle lejermordere, der kom over grænsen med deres rifler. De dræbte ham, slap væk fra den græsdækkede bakketop, vendte tilbage over grænsen til Mexico og fortsatte deres rolle i en lignende operation, som stod bag mange drabsforsøg imod Charles de Gaulle i Frankrig. Det var den anti-gaullistiske fascistiske bevægelse.

Derefter, så snart præsidenten var død, kom præsident Johnson til. Johnson var, som han senere fortalte, skrækslagen. Han troede, at de samme tre rifler, som havde skudt John Kennedy, ville dræbe ham, hvis han ligesom Kennedy modsatte sig ideen om, at USA skulle kaste sig ud i Vietnam-krigen og lignende krige. Siden den tid er det, på grund af Johnsons frygt for at blive myrdet, hvis han ikke parerede ordrer fra disse fyre, gået ned ad bakke for os hele tiden – ned, ned, ned.

Og siden sådan cirka midt i 60'erne, men frem for alt siden 1968, siden den beslutning som Johnson traf den 1. marts 1968, så er det amerikanske system,

som det blev forstået af Roosevelt, *blevet lukket ned*. Og siden omkring 1966 har der været et vedvarende kollaps, både per indbygger og per kvadratkilometer, af USA's fysiske økonomi og den gennemsnitlige levestandard for den typiske borger i USA. Vi er blevet plyndret og lagt i ruiner.

Vi blev plyndret under Nixon – og nar ikke Jer selv – Nixon var nazist! Det kan godt være, at han ikke bar et hagekors på ærmet, men han havde de samme karakteristika. Han var ond. Han var fast besluttet på at etablere en fascistisk regering her i USA. Det var hans hensigt. *Han forsøgte!* Det lykkedes ham ikke, men han forsøgte. Vi havde stadig nok modstand i Kongressen og andetsteds til at gøre det pinligt for ham. Og på det tidspunkt havde vi stadig nogle menneskelige demokrater, der havde magt nok til at stoppe ham.

Men så kom den demokratiske administration. Stakkels Jimmy Carter, som ikke vidste, hvad han havde gang i. Han troede, at David Rockefeller var en fin fyr, som gav ham de her tre millioner dollars til at føre valgkamp for. Carter var et godtroende fjols hele vejen igennem, som jeg tror han, efter refleksion, har indrømmet senere i livet. Hans administration var den mest afskyvækkende siden Truman. Senere har han vist, at hans menneskelige kvaliteter har udviklet sig, og han har ofte gjort gode ting. Det må man give ham. Han blev en god mand, han havde nok potentialet hele tiden, men han realiserede det ikke; han vidste ikke, hvad der foregik, [mens han var præsident].

Der var en komplikation med Ronald Reagan. Jeg gjorde en række ting på den tid, og lad Jer ikke narre. Jeg var aldrig en obskur personlighed i disse foreteelser, i hvert fald ikke siden 1971, hvor jeg havde en debat på Queens College med [Abba Lerner], verdens ledende keynesianske økonom, og fik afsløret, at han var fascist. Han indrømmede det. Jeg ikke blot afslørede ham, men fik ham trængt op i en krog, hvor han indrømmede det, da han sagde: »Hvis bare de tyske socialdemokrater havde accepteret Hjalmar Schachts politik, så havde Hitler ikke været nødvendig«. Dette var en *liberal, en keynesiansk liberal*, den ledende keynesianer i verden på daværende tidspunkt.

Så da vi gik i kamp med det, og en række andre ting jeg gjorde, og jeg havde gang i mange ting, alt sammen gode ting imod nogle meget onde folk. Og de dårlige typer værdsatte ikke godheden af de gode ting, jeg havde gjort. Jeg blev involveret i internationale spørgsmål, næsten som en hemmelig agent, men jeg var aldrig agent for staten på anden vis end som en medborger, der samarbejder med folk i regeringen for at forsøge at gøre en række gode ting,

så som ændringer i USA's politik. Jeg havde ret stor succes med at få iværksat et forsøg på at forhandle med Sovjetunionen. Det ville have fungeret, og vi fik Ronald Reagan til at bakke det op [Strategic Defense Initiative-programmet, der skulle bygge et forsvar imod atomvåben -red.]. Det var min politik, mit koncept.

Vi skal til Mars

Jeg har også været meget aktiv i forbindelse med rumprogrammet. Jeg er stadig fortaler for rumprogrammet, og forsøger at få det til at gå langt længere, end hvad nogle folk ønsker. Og det vil I se mere til i den kommende tid, hvis jeg stadig er her. Vi skal rejse til Mars, men vi skal først finde ud af, hvordan vi helt præcist kommer derop. Vi er i dag i stand til at sende materiale derop, ting der fungerer, brugbart udstyr osv., men hvis mennesker skal rejse 200 dage for at komme til Mars, må vi til at kigge på spørgsmålet om gravitation og et elektromagnetisk felt. Her på planeten har vi et bekvemt tyngdefelt m.v., og vi ønsker at finde en måde, hvor vi kan få folk sikkert derud. Det er problemet: hvordan får vi folk derud på forsvarlig vis [uden at menneskene lider overlast gennem at måtte undvære gravitation etc. i 200 dage -red.].

Så jeg har sat gang i mange ting, er blevet meget hadet og har fået lov til at lide for det. Og budskabet gik ud: »Få ham skaffet af vejen!« Og det forsøgte de virkelig at gøre, men de lykkedes ikke. Jeg er her stadig. Til september bliver jeg 87 år, og jeg er stadig i ganske god form. Ikke så god som tidligere, men jeg kan stadig få et slag eller to ind her og der, og kan stadig spille en ledende rolle i at forsøge at redde vores land og verden fra den lidelse, som den nuværende præsident påfører os i dag.

Så min rolle har været ganske vigtig i denne proces, i modsætning til hvad dele af pressen siger. Faktisk tror jeg, at Det hvide Hus følger opmærksomt med i hvad jeg siger netop nu, om [hvad der sker], hvis de fortsætter med deres programmer som planlagt.

Vi er i en situation, hvor vi havde et fantastisk system, Det amerikanske System. Det var faktisk det bedste i hele verden, og det er ikke bare amerikansk pral, det er et faktum. Det amerikanske System, som det blev fastlagt af vores forfatning og gennem lederskab fra vores største præsidenter, er rollemodellen for hele planeten. Ikke for at alle skal kopiere os, men i stedet bruge det som et fast holdepunkt i processen med at bringe mange forskellige nationer sammen for at løse verdens problemer.

Der er kun en ting at gøre nu, som et resultat af hvad det finansielle system er blevet udsat for, og

systemet er håbløst bankerot. Vi vil aldrig betale, hverken på den ene eller den anden måde, de over 20 billioner dollars i gæld, som vi nu er blevet påført takket være George W. Bush og den her Obama. Vi vil aldrig betale det. Vi kan ikke, og vi vil ikke. Det kan aldrig lade sig gøre. Så alle I fyre derude, der tror I vil gøre en god forretning ved hjælp af de \$20 billioner gæld, der er blevet pålagt USA, vågn op. I er til grin! Vi har ikke pengene, og derfor kan I aldrig få dem.

Red civilisationen

Men vi kan heller ikke fungere under det nuværende system. Så hvad gør vi? Det er her det gode i vores system kommer ind. Vores forfatning blev faktisk til på to niveauer, men i tre skridt. Gå først og fremmest tilbage i vores historie. Hvem er vi som nation? Hvad er vi? Jeg har faktisk en forfader, som kom over på Mayflower, så jeg kan fortælle noget om det. Bare for at påminde præsidenten om, hvem der faktisk blev født her og er besjælet af den ånd, som præsidenten helt tydeligt mangler.

Vi kom ikke her som flygtninge fra Europa. Det er sandt, at vi bragte mange folk hertil, der kom som flygtninge, var fattige og slap væk fra kummerlige omstændigheder i Europa, og her fandt det fristed, som vi udgjorde. Men dette land blev ikke grundlagt af fok, som flygtede fra Europa. Dette land blev grundlagt af europæere, som vi så det med Mayflower, som vi så det med Massachusetts Bay-kolonien, i Pennsylvania, i Virginia osv. Dette var folk, som kom til USA, men hvorfor? På grund af en berømt præst: kardinal Nicolaus Cusanus.

Kardinal Nicolaus Cusanus var faktisk grundlægger af den moderne europæiske videnskab gennem sit skrift »De Docta Ignorantia« og skaber af konceptet om den moderne nationalstat med skriftet »Concordantia Catholica«. Da han nærmede sig slutningen af sit liv, erkendte han, at forfaldet i Europa betød, at den europæiske civilisation ikke længere var et sikkert sted for civilisationen. At de gamle oligarkiske efterladenskaber stadig herskede. Derfor foreslog han, at folk fra Europa skulle sejle over oceanerne til andre kontinenter, få forbindelser med andre kontinenter, som så kunne modtage det bedste af den europæiske kultur, som han ønskede at beskytte imod europæisk overherredømme. Formidle dette til andre dele af planeten og dér opbygge, sammen med andre mennesker man ville finde på den anden side af vandet, en civilisation, som i sin tur kunne bidrage til at redde det korrumpere Europa fra sine egne dårligdomme.

Kort tid efter Nicolaus Cusanus' død var der en ung mand, der hed Christopher Columbus. Han var

fra Genua og en yderst kapabel skibskaptajn. Han arbejdede for de portugisiske interesser med at udforske Atlanterhavet og var som navigatør yderst velbevandret i Atlanterhavets særegenheder. Og i Portugal stødte han på Nicolaus Cusanus' efterladte papirer hos en af Cusanus' venner, der var en af bo-bestyrerne efter Cusanus. Her blev han bekendt med idéen om at sejle over Atlanterhavet, over til kontinentet på den anden side – som de vidste lå der, det stod helt klart for dem – og ovre på den anden side af vandet grundlægge et forsvarsværk for civilisationen, ved at bringe det bedste af den europæiske civilisation over vandet – hertil. Og på den måde få en udvikling af det bedste af den europæiske kultur, *fri* for den oligarkiske korrupsion, der herskede i de europæiske lande.

Der var mange forsøg i denne retning, bl.a. en række fra Spanien, på at realisere Columbus' intention. Og det var hans personlige intention, fra omkring 1480 var det hans plan. Han fik langt om længe pengene til at foretage rejsen i 1492, men han arbejdede på sagen lige fra 1480, da han havde korrespondance med mange forskellige folk i Europa for at planlægge rejsen.

På grund af habsburgernes indflydelse på koloniseringen af Syd- og Centralamerika, blev Cusanus' idé aldrig fuldt ud realiseret i de dele af verden, selv om der er rester af den, og vigtige påvirkninger af den type i Syd- og Centralamerika. Det er kun i dette land, USA, at vi opnåede at få etableret en nationalstat, som levede op til de standarder, som Cusanus havde i tankerne. Det første skridt, hvor denne udvikling blev sikret, var i beboelsen i Plymouth, Mayflower-kolonien. Derefter fulgte kolonien i Massachusetts Bay.

Grundlæggerne var intellektuelle

Disse folk var *ikke* flygtninge fra Europa! De var yderst intellektuelle, kapable folk, som forlod Europa for at grundlægge et fristed for kulturen. Og i disse to kolonier – Massachusetts Bay- og Mayflower-kolonierne – opbyggede de en ministat, som indtil omkring 1688 fortsatte denne tradition, gik i den retning, under folk som Winthrop'erne og deres samarbejdspartnere. Det blev så underkuet af briterne i 1688/1689-kampene, og processen flyttede med den unge Benjamin Franklin til Pennsylvania-området, på grund af den korrupsion som briterne havde bragt til Massachusetts Bay-kolonien. Det fortsatte.

Og så var der en ung tysker, en stor videnskabsmand og en af grundlæggerne af det 18. århundredes renæssance i Europa, Abraham Kästner, hvis kredse tog kontakt med Benjamin Franklin og hans venner, i det der blev til USA. Som et resultat af det,

blev indflydelsen fra Leibniz direkte reflekteret i [den amerikanske] uafhængighedserklæring og forfatning: Idéen om at organisere en nationalstat blev etableret med Benjamin Franklins skrift om brugen af papirpenge [i 1729 -red.].

I 1763 var Det britiske Imperium så blevet etableret gennem en aftale skabt gennem krig. Det Britiske Østindiske Kompagni var allerede et internationalt imperium, hvilket det britiske monarki endnu ikke var. Det britiske monarki blev senere helt og holdent integreret med imperiet, men på dette tidspunkt var det lord Shelburne og Kompagniet som dominerede, og i 1763, ved Pariserfreden, dikterede Shelburne og hans folk dannelsen af et nyt imperium, Det Britiske Østindiske Kompagnis imperium. Det blev det afgørende punkt.

Resultatet af dette, da den nye politik fra Det Britiske Østindiske Kompagni begyndte at strømme ind i Amerika, skabte så et brud mellem de ledende kredse i det, der blev til USA, og Det britiske Imperium. Det blev så kampen. Og der har på grund af dette, fra det punkt og fremefter, været en opdeling mellem forræderne, rakkerpakket i USA som f.eks. dele af Boston-kredsene, kredsene omkring Det britiske Østindiske Kompagni, og de der støttede idéen om frihed. Det er, hvad vores forfatning blev baseret på.

Så vi har Uafhængighedserklæringen, som blev skabt under indflydelse af Franklin, men faktisk også indirekte under indflydelse af Cusanus, og med opbakning fra Abraham Kästner osv. Så vi havde starten på vores samfund.

Så havde vi tiden frem til Den amerikanske Frihedskrig, som faktisk var en konsekvens af 1763, frem til grundlæggelsen af en nationalstat. Vi var meget omhyggelige i den proces. Vi forsøgte med alle mulige tricks, kraftspring og lignende at få et kompromis i stand med briterne, eller i hvert fald at købe tid. En af de to muligheder. Så fremsatte vi en uafhængighedserklæring, som *var baseret* på det centrale princip hos den store videnskabsmand Gottfried Leibniz, der blev en stor indflydelse i processen.

Vi havde så en revolutionskrig, som vi vandt. Vi vandt bl.a. revolutionskrigen imod Storbritannien, fordi vi havde nogle gode allierede, som hjalp os i processen, i kampen for frihed. Men vi opdagede så, at bankerne i de forskellige kolonier, som nu blev til stater under Uafhængighedserklæringen, var bankerrotte. Det forårsagede en afgørende udvikling, som har formet USA som nationalstat fra dets begyndelse og frem til i dag. Omkring 1781 erkendte et ungt geni, Alexander Hamilton, at vi måtte beskytte bankerne, vore banker, som alle var bankerotte, og hvis eneste problem var, at de led under byrden af at skulle finansiere frihedskrigen, Den amerikanske

Revolutionskrig. Så han indså, at vi behøvede en national forfatning, en overordnet national myndighed, frem for den autoritet, som en samling af samarbejdende stater havde hver for sig.

Så han gav fødsel til idéen om en nationalbank. Det var på baggrund af denne forståelse, at det blev et presserende spørgsmål at skabe en amerikansk forfatning. Så formålet med den forfatningsskabende forsamling var, at skabe nationalstaten som institution, der ville være i stand til at håndtere dette og relaterede problemer.

Nationalstaten: Et kreditsystem

Vi var allerede en nation i og med uafhængighedserklæringen, men vi skulle også være en fungerende nationalstat. Så det, vi havde til at begynde med, var et system baseret på *national kreditskabelse – ikke et monetært system* – et kreditsystem, hvor en valuta kun får sin gyldighed, hvis den er *skabt af USA's regering eller gennem internationale aftaler med andre nationer med den hensigt*. Med andre ord ønskede vi samhandel og internationale aftaler baseret på den idé.

Ingen valuta kan udstedes, eller få lov til at eksistere, *med mindre den er baseret på en suveræn nationalstats beslutning om at skabe et kreditsystem som gæld*. Et kreditsystem er en nationalstats evne til at påtage sig gæld, og gå igennem en konkursreorganisering af gæld, for at fastlægge et folks suveræne myndighed over dets egen valuta og kredit.

Det modsatte system, *imperiesystemet*, som vi har set i den mellemøstlige og atlantiske civilisation siden Den peloponnesiske Krig, er *monetarisme*. Vi havde asiatisk monetarisme før det. Monetarisme: Idéen om at *private interesser*, som f.eks. Delphikulten, kunne skabe en monetær magt til at udstede lån, bedrive ågervirksomhed. Og kontrollere verdens finansielle og økonomiske forhold gennem den form for *ågervirksomhed, der kaldes monetarisme*. Og USA blev skabt for at befri os fra, og beskytte os imod, denne beskidte sygdom kaldet *monetarisme*, og for at vi skulle basere os selv på et kreditsystem. Som det var Franklin Roosevelt plan for efterkrigsperioden.

Så vi blev ødelagt af åger. Det er, hvad vi er blevet til, specielt med det forræderi vedtagelsen af loven om etableringen af Føderalbanksystemet udgjorde [en centralbank styret af private interesser, der bestemmer over USA's valuta -red.]. *En forræderisk handling! ...*

National konkursbehandling

Som et resultat af at vi blev lagt i lænker, gennem indførelsen af Føderalbanksystemet og alt hvad det

indebar, blev vi plyndret og drevet til konkurs med *forfatningsstridige love*, inklusive dette svindelnummer, denne gæld, på over 20 billioner dollars, som vi nu er blevet påført som et resultat af de forskellige typer *hjælpepakker*, der er blevet gennemført siden september 2007 – i stedet for at gennemføre det jeg foreslog i 2007. Hvis det, jeg foreslog i 2007, var blevet gennemført her i landet, som mange indflydelsesrige personer, guvernører og andre, havde planlagt at støtte, hvis det var blevet sat i værk, så ville vi være igennem det værste i dag. Men vi er ikke igennem det værste, som I nok er klar over.

Vi er derfor kommet til et punkt, hvor vi er nødt til at gennemføre en national konkursbehandling. En national konkursbehandling er ikke nogen skamfuld ting. Nogle svindlere har sammen med to præsidenter af meget tvivlsom karakter, George W. Bush Jr. og nu også Barack Obama, været i gang med et kæmpe svindelnummer rettet imod USA, på vegne af USA's udenlandske fjender som f.eks. Det britiske Imperium, det britiske kongehus. Dette blev hjulpet på vej af Larry Summers, der fik fjernet Glass-Steagall-lovgivningen, hans rolle i det. Vi har været udsat for svindel. Handlet i modstrid med ånden i vores forfatning. Love blev vedtaget, der var ulovlige ifølge vor forfatning.

Vi må sætte det her under konkursbehandling. Det er en ret simpel sag – jeg ved, hvordan det skal gøres. Giv mig bare beføjelserne for en kort stund, og så kan jeg få ordnet det her ganske let: Der arrangeres et møde, hvor der er en masse folk, som er patrioter med deres fornuft intakt. Så tager vi alle de her finansielle poster, som findes derude, krav imod dit og krav imod dat. Så sætter vi USA under konkursbehandling baseret på de erfaringer, vi har med lignende beslutninger tidligere i vores historie. Vi gennemfører en konkursbehandling.

Så tager vi Glass-Steagall-lovgivningen, hvad enten Larry Summers kan lide det eller ej, han er trods alt klinisk sindssyg, så bør vi ikke blot ignorere hans forslag? På trods af Larry Summers og hans forræderi så tager vi disse krav imod USA, finansielle fordringer på USA, og lægger dem på bordet. Så tager vi Glass-Steagall-modellen og siger: Her er en bank. Lad os først tage os af bankerne, private banker eller det der plejede at være private banker. Lad os se, hvad der er i banken. »Er denne fordring gyldig efter disse standarder? Ja, så skal den herover. Nej, så ryger den i skraldespanden.«

Og vi gennemgår det sag efter sag på samme måde, som Roosevelt i en langt mindre problematisk situation gjorde det under den forlængede bankweek-end. Vi ønsker at redde de normale banker. Det er, hvor folk har deres opsparing, hvor deres legitime

opsparing befinder sig. Det er der, hvor den kredit de har behov for, bliver ydet lokalt til virksomheder og lignende ting, lån og realkreditlån etc. Vi ønsker at få rensset ud. Vi ønsker at omorganisere realkreditlåne. Og hurtigt komme ud på den anden side med en samling af *banker, der kan overleve, private banker under et nationalt system.*

Så tager vi alt affaldet, alle disse fordringer som er baseret på finansielle derivater og lignende narrespil: »Det er ærgerligt makker. Du spillede. Det er spillegæld, og du tabte væddemålet. Vi har lige sørget for, at du har tabt. For at du skal slippe for at slæbe rundt på en tung, dårlig samvittighed. Og så har vi et USA.

Hvad gør vi så, når vi har afskrevet disse værdiløse papirer på mere end 20 billioner dollars, som var fordringer på USA? Vi skaber gæld. Nu hvor vi har afskrevet den uærlige gæld, kan vi skabe en ærlig gæld.

4-magts-aftalen

Hvad gør vi så? Så går jeg til vores venner i Rusland, tager kontakt med vores venner i Kina og jeg taler med vores venner i Indien, for hvis Rusland og Kina går med, så kommer Indien også. Vi siger: »Vi er verdens store nationer. Der er mange små nationer derude, men de har ingen magt. Vi har magt. Derfor må vi nationer, der har denne magt og er besluttet på at handle, vi må stå sammen om at starte et nyt globalt finanssystem, et nyt *kreditsystem.*« Der vil ikke længere være monetære systemer, penge tæller ikke! Kom med dine penge, og vi vil så undersøge, om de er noget værd. Hvis de ikke er gyldige indenfor rammerne af et kreditsystem, så annullerer vi dem. »Det er ærgerligt kammerat. Hvis du har lyst til at tapetsere væggen med dem, er det i orden, men forvent ikke at få noget for dem.«

Så disse fire stormagter, som så vil tiltrække alle de andre nationer, der ønsker at overleve, tager derfor initiativ til en aftale, som er grundstenen i etableringen af et nyt verdensomspændende *kreditsystem, der helt og holdent vil erstatte det nuværende håbløst bankerotte globale monetære system!* Med andre ord er den eneste legitime valuta i verden den, der bliver udstedt på baggrund af statens autoritet, som en gældsfordring på staten. Vi vil så samarbejde for at udvikle et arrangement, der kan udvikle hele verdens fysiske økonomi.

Lad os se på Kina som et konkret tilfælde. Kina blev lokket til at begå en fejl. Det var ikke udelukkende en fejl, men det viste sig at være en fejltagelse, da nogen fjernede dele af kontrakten, der var skrevet med småt. Kina blev lokket til at arbejde for lavere priser, end det var tilfældet i Europa og USA,

når der skulle produceres varer for verdensmarkedet. Det resulterede i kortvarig vækst, så længe markedet eksisterede. Men da verdensmarkedet for kinesiske varer kollapsede, var kineserne på den, for pludselig havde deres industrier tabt deres markeder. Så Kinas indkomst kollapsede, som et resultat af at deres markeder kollapsede.

De amerikanske bilfabrikkers kollaps var ikke just en fordel for Kina, for det betød et kollaps af USA som et marked for kinesiske varer. Så derfor lider Kina. Det Kina behøver, og Rusland på en lidt anden måde, og Indien på en helt anden måde, det er langfristede kreditter til investeringer i at opbygge grundlæggende økonomisk infrastruktur, for at gøre økonomierne til mere kapable økonomier. Grundlæggende set at gøre, hvad Roosevelt gjorde i 1930'erne og under 2. Verdenskrig: Man bruger national langfristet kredit til at investere i teknologisk fremskridt, og f.eks. gå fra biltrafik til jernbaner. Sådanne ting. Investeringer der øger landets fysiske produktivitet per person og per kvadratkilometer. Men det kræver altid nye energikilder, bedre energikilder, storstilede kapitalinvesteringer, den slags ting som f.eks. TVA. I lighed med det Roosevelt gjorde for at opbygge den økonomiske struktur gennem *infrastruktursektoren.*

Vi har ikke mange industrier tilbage i USA. De er alle blevet ødelagt. Hvordan får vi industrien tilbage? Vi har folk, der plejede at arbejde i bilindustrien. Bilindustrien er i princippet blevet lukket ned, bortset fra den japanske del af den. Og selv den del lider. Så vi har tabt bilindustrien. Men bilindustrien var aldrig blot en bilindustri. Bilindustrien var, som vi så på det under 2. Verdenskrig, en *værktøjsmaskineindustri.* Vi producerede fly. Vi byggede sluser og dæmninger. Vi byggede jernbanesystemer. Vi producerede alle mulige forskellige ting ved brug af den produktionsevne, som var koncentreret i området ved De store Søer, industri- og landbrugsfundamentet i området ved De store Søer. Vi opbyggede det.

Nu har disse svin ødelagt det hele. Vi har stadig bygningerne. Vi har stadig folk i området med produktionsevne. Vi har ikke en bilindustri, den ødelagde vi. Men disse lokalsamfund er i stand til at producere andre ting udover biler. De kan producere jernbanesystemer i stor skala, de kan producere kraftværker eller dele til dem, de kan bygge flodkontrolsystemer, sluser og dæmninger. Vi beder ikke folk om at tage imod almisser. Vi sætter dem i arbejde. Vi giver dem måske støtte, når de behøver det for at klare sig igennem, men det vi egentlig ønsker at give dem er produktivt arbejde. Hvor de kan bygge ting, der vil være af varig værdi for USA, ikke blot spille vore penge. Så det er retningen, vi må gå i.

Det amerikanske System er det bedste

Men vi er i store vanskeligheder. Og det grundlæggende problem er, at vi har en præsident, som ikke er værd at samle på. Fyren har gjort det ganske klart. En fyr, som insisterer på, at det er hans højeste prioritet at udsætte den amerikanske befolkning for det, Adolf Hitler foretog sig i Tyskland med sin folkemordspolitik, er ikke værd at samle på. Den fyr må bringes under kontrol.

Så vi må gøre noget ved ham, sætte ham i bur eller sætte ham i et politisk bur, eller finde en årsag til at afsætte ham. Der er overordnet set mange gode folk i hans administration, meget brugbare, kompetente folk. Så det er ikke hele regeringen, der er uduelig. Det er denne del, og det må der tages fat på. Der må gøres op med arven fra Bush'erne. Vi sætter ham under overvågning, under kontrol. Der er forskellige måder, det kan gøres på. Vi vil gøre det på den, som indebærer de færreste problemer. Ingen blodsudgydelser, så simpelt som muligt, lige så stille: »Hal-løj kammerat, følg venligst med os, stille og roligt, tak«. Det er måden, det må gøres på.

For vi har [ressourcer] i vores regering – vores stat, vores nationale regering, er et meget stort apparat. Det er langt større, end man tror. Det involverer mange personer, som ikke officielt indtager offentlige embeder. Det involverer personer, som samarbejder med den udøvende del af vores regeringsform, inklusive folk i Kongressen og andre institutioner, som faktisk udgør en meget levende regering. Vores er den bedste i verden, når den fungerer, og vores regeringsform er den bedste i verden, når den fungerer.

Så vi har udenrigsministeriet, som ikke er i dårlig form. Vi har andre dele af regeringen, som fungerer, hvis de får lov til at fungere på normal vis, som vores udøvende del af regeringsmagten traditionelt bør fungere. Hvis vi tager fat på det problem, vi står over for, og tager en række relativt simple tiltag, kan vi komme igennem det ganske pænt.

Tænk bare: Obama og hans nazistiske gruppering – og de er nazister, Ezekiel Emanuel er en nazist! Han indrømmede det. Han har sagt *i detaljer*, hvad det er, han forslår. Det er en nazi-operation! Hvem skal dø, hvem bliver behandlet for deres sygdom, hvem skal leve, hvem skal dø. Det er et nazi-system. Det er det samme, som Hitler indførte i begyndelsen af krigen, og som et par år senere blev til det systematiske masse-mord, som vi kaldte folkemord. *Vi er på vej imod folkemord, med mindre vi stopper denne administrations politik!*

Og grunden til at der kommer en reaktion fra befolkningen derude, en reaktion vendt imod de folkevalgte, som har været med til at lave disse overgreb i Washington, er netop det. *De har forrådt men-*

neskeheden. Ikke bare loven og deres forpligtelser overfor USA, men *de har forrådt princippet om menneskelighed.* Når de er medskyldige i folkemord under dække af en sundhedsreform, det er *Hitler-materiale.*

Og den person, præsidenten, eller hvem som helst der foreslår det, *hører hjemme i samme kategori, som Hitler-folkene gjorde ved Nürnberg-processen.* Ezekiel og Rahm Emanuel repræsenterer det samme, som de der blev stillet over for en domstol i Tyskland efter krigen for forbrydelser imod menneskeheden. *De repræsenterer det samme.* Vi førte retssager imod de typer *efter krigen, efter rædslerne.* Vi må stoppe disse typer *før* rædslerne. Og alt denne Obama-administration har stået for, i dens primære aktiviteter siden den blev indsat og frem til i dag, er et rædselsshow, som bør bringes til ophør gennem en samvittighedsfuld indgriben fra vore regeringsinstitutioner, nu.

Er denne politik ikke frygtelig nok, ved du så hvad der er på vej? Jo, den store krise kommer rent teknisk i oktober, når finansåret slutter, og man må til at gå igennem alle papirerne, rent legalt, og man ikke længere kan skjule alle løgnene. Men det er ikke der, det sker. For lidelserne, der bliver påført folk på grund af dette sammenbrud, rammer millioner af vores medborgere nu. Dem, der ikke kan få hjælp. Delstater, 30-40 delstater, der er ved at bryde sammen på grund af dette. Folk vil sulte ihjel under den nuværende udvikling, hvis vi ikke får skiftet kurs. Vi kan ikke vente til oktober!

Vi må ikke være får

Der er to måder, det kan ske på. Vi kan gøre det fredeligt, eller vi kan komme ind i en situation med krise og kaos, som fører til blodsudgydelser på gaderne og truslen om et diktatur, nogen som vil forsøge at indføre diktatur. Så vi må tage fat på det her problem nu. Vi må have Obama under forældreopsyn nu. Vi må tage hele den gruppering omkring ham, inklusive Emanuel-brødrene, Orszag, galningen Larry Summers, kujonen Geithner, og den dumme nar, der sidder på top af føderalbanksystemet, og simpelt hen smide dem ud. Smid dem ud! Få dem væk, ud! Ud med Jer, ud!

Og så har vi ikke nogen problemer. Med en præsident under opsyn, under forældreopsyn, så kan de normale regeringsinstitutioner reagere på normal vis. Der vil være medlemmer af kongressen, som vil være skræmt til døde, efter at være blevet truet med lynchning, som de vil opleve det nu, når de kommer hjem til deres stater.

Vi har egentlig ikke så stort et problem. Vi må erkende, hvad der er vore tilgange og muligheder,

og gøre brug af dem. Og vi må holde op med at være får. Klynk ikke, fordi der er nogen, der truer dig: De vil dræbe dig! Hvad mere kan de true dig med? Truer de med at torturere dig? Hvad kan de true dig med? Hvad er faren? Hvis du marcherer med, vil de torturere dig, de vil dræbe dig. Hvis du har børn, hvis du er ung, så er du nederst på listen, og så tager de livet af dig. Hvis du er gammel, så dræber de dig. Hvis du ser syg ud, så gør de det af med dig.

Nej, det her kan vi ikke leve med. Denne nazilignende administration under præsident Obama må renses ud. Ikke styrtes, men renses ud. Og det vil kræve en mobilisering af borgere og ærlige politiske personligheder, som beslutter, at de ikke vil gå på kompromis med Obama. De siger: »Obama, du arbejder for os. Du arbejder ikke for briterne, du arbejder for os«. ...

Monetarismens imperium

Det bringer os til et andet stort problem: Siden Den peloponnesiske Krig er Europa, og den dermed forbundne civilisation, blevet regeret af monetære systemer. Det vil sige, at vi er blevet regeret af penge, af magtgrupperinger, der i høj grad er private, og som kontrollerer penge. Vi har f.eks. Delphi-kulten, og Delphi-kulten var et redskab for monetarismen, som blev vigtig i denne form, efter at de persiske forsøg på at overtage Middelhavsområdet var blevet slået tilbage. Det førte til det, der blev iscenesat som Den peloponnesiske Krig. Og siden den tid er Europa blevet regeret af imperier i form af monetarisme. Først med den langsomme fremvækst af Romerriget, så med et i skifte til Det byzantinske Rige. Og så, i løbet af tusind år eller mere, efter sammenbruddet af Det byzantinske Imperium som en magtfaktor og fremvæksten af Venedig, det venezianske monetære system som den kontrollerende magtfaktor.

Nu hedder imperiet Det britiske Imperium, men det er faktisk ikke det *britiske* imperium. Hvis man ser, hvor dumme og tykke den britiske befolkning er, så ved man, at det ikke er imperiet, for de har en fantastisk dårlig levevis og sandsynligvis et afskyvækkende sexliv; det ønsker jeg ikke at komme ind på. Men det drejer sig ikke om det britiske folk, den britiske befolkning, men om systemet, det monetære system!

Idioter bliver ved at tale om imperier, som om det var et land, der havde et imperium og regerede over andre lande. Det er ikke, hvad et imperium er, og det var aldrig essensen af et imperium. Folk, som ikke kan deres historie, og heller ikke forstår videnskab, forstår det ikke, de laver den fejl. Alle imperier, specielt dem der har eksisteret siden Den peloponnesiske Krig, har været baseret på monetære systemer.

De har været baseret på internationale systemer. Romerriget var et internationalt system. Det var ikke Rom, der regerede Middelhavsområdet. Romerriget blev skabt på Capri ved en sammenkomst mellem repræsentanter for tre imperier: Mellemøsten, Rom og Ægypten.

Og siden Alexander den Stores død havde hele dette område været delt i tre magter, som hver for sig var ret imperielignende, dvs. dominerede de forskellige mindre nationale grupperinger i deres eget område. De havde skænderier med hinanden, og det hele var organiseret omkring religiøse spørgsmål og lignende. Så kom tiden, hvor Julius Cæsars' formodede arving, ved et møde på Capri med en religiøs kult, indgik en aftale om at skaffe sig af med Antony og Cleopatra, som blev en ret så kostbar og blodig proces. Et fælles imperium blev etableret gennem en aftale mellem de oligarkiske interesser i disse tre områder, og det blev kaldt Romerriget. Aftalen var, at hovedstaden skulle være i Rom.

Men hvis man ser på historien, så var det aldrig det italienske folk, der regerede, det var et imperium. Og et imperium, under de love som historisk gælder for et imperium, *fastlægger så lovene for nationerne*. Det er med andre ord ikke et land, der regerer over andre lande. Det er en international magt, som står over alle lande. Den har sin hovedstad et eller andet sted, men hovedstaden ændrer sig. Og siden Det byzantinske Imperium begyndte at forfalde, og Venedig tog over, så har alle imperier baseret i Europa, eller i den europæiske civilisation, haft Venedig som monetært center. Så Venedig er faktisk hovedstaden i imperiet, ikke London. London er blevet udvalgt, som Romerriget var blevet valgt, ved en overenskomst. Og det er det, vi er oppe imod. Magten ligger hos de internationale penge.

Hvem fik hjælpepakkerne?

Så her er vi. Gå tilbage til 2007, da jeg fremsatte mit forslag til en reform. Jeg foreslog, at vi laver en reform, baseret på den autoritet USA's forfatning har. Det ville have fungeret. Enhver, som er intelligent og forstår systemet, ville vide, at hvad jeg foreslog *dengang*, ville have fungeret. Vi ville ikke befinde os i det her rod i dag.

Men hvem fanden var det, der kom med den anden idé? At påføre USA en masse gældsposter, som det intet havde med at gøre, for at redde London og det internationale monetære system. På bekostning af USA! At plyndre USA og dets finanser til fordel for et internationalt monetært kartel! Hvad var det for en hjælpepakke? Hvem var det vi hjalp? Hjalp vi vore industrier? Reddede vi vores bilindustri, eller fik den omdannet til industri, der kunne producere

andet end biler? Reddede vi den amerikanske landmand? Reddede vi infrastrukturen i USA's byer og delstaterne? *Hvem var det, vi reddede?*

Vi reddede bankerne i London og deres vedhæng i New York. Vi skylder dem ikke noget som helst. Vi har desværre bare en regering, der påstår det.

Dette er vores nation. Og vores lands konkurslovgivning er autoriteten. Hvis jeg var præsident, ville jeg stoppe det her, her og nu. Og jeg er sikker på, at jeg ville få opbakning til det fra størstedelen af de amerikanske borgere, meget hurtigt, ved simpelthen at gøre klart, hvad jeg ville gøre: Sæt det hele under konkursbehandling.

I skal få lov til at overleve. Vi vil ikke tage livet af jer, som Obama gør. Vi vil ikke afskære jer fra at blive behandlet af sundhedssystemet. Vi forsøger ikke at fremskynde jeres død, vi forsøger ikke at få jer til at begå selvmord. I vil overleve. I vil få et job. Vi vil genopbygge vore industrier. Vi vil *annulere* denne beskidte gæld, som vi aldrig skyldte til at begynde med. Det var blot nogle uhæderlige forrædere, eller forræderiske typer af mennesker, som påførte os denne gæld – den er ikke reel. Vi skylder det ikke. Vi går tilbage til et kreditsystem.

Og vi vil få noget magt bag ordene. Hvordan vil vi give dem magt? Vi vil få Rusland med som partner, og Rusland behøver desperat et kreditsystem for at kunne løse sine problemer. Og Rusland kan hjælpe os med meget. Rusland har enorme mineraltilgange i Sibirien og lignende områder. Disse mineralressourcer behøver vi for at udvikle mange andre lande. Og russerne er ganske gode til det, de sidder ovenpå et territorium, der har meget rige mineralressourcer.

Mere sydligt har vi Kina og andre lande, der har mangel på mineralressourcer. Derfor er det nødvendigt at udvikle Rusland, at få det opbygget som en drivkraft, en drivkraft for videnskab og udvikling, for Europa, for Rusland selv, for Kina etc. Japans mulighed for at eksistere er afhængig af at Rusland og Kina får succes med dette. Kina behøver samarbejde med os og med Rusland. Vi behøver samarbejde med Kina.

Hvad f.eks. med USA's gæld til Kina, dollargælden? Den ubetalte gæld til Kina? Hvad sker der med verden, hvis den ubetalte gæld til Kina bare bliver afskrevet, fordi den amerikanske dollar kollapser? Hvad sker der så med verden, når Kina kollapser? Under de omstændigheder vil Kina blive ramt af en krise, og hvad sker der så? Indien vil blive smadret. Ikke så meget af den økonomiske krise, men på grund af det kaos den vil føre til rundt omkring i verden, hvor der vil være en følgeeffekt af det, vi nu ser i Afghanistan og Pakistan etc., og som nu spreder

sig derind med kaos til følge.

Så det vi simpelthen gør, er at tage disse fire meget store lande, bruge disse fire nationer som et omdrejningspunkt. Japan vil omgående støde til, Sydkorea vil hurtigt støde til, og det samme vil andre lande. Men vi må først få de fire store lande til at samarbejde om en aftale, så kan de andre støde til, og vi vil få en mere omfattende aftale.

Så skaber vi et internationalt system, der helt og holdent er et *kreditsystem*, som er i overensstemmelse med det kreditsystem, der er indbygget i den amerikanske forfatning. Alle monetære systemer *annuleres*. Det eneste, der respekteres, er den respektable gæld, som kan konverteres til gæld i et *kreditsystem*. Og verden vil operere under et internationalt kreditsystem, et fastkurs-valutasystem, baseret på et samarbejde mellem de kreditsystemer verdens nationer opbygger. Vi vil så, baseret på kreditsystemer, skabe langfristede lån landene imellem med en rente på omkring 1,5-2 procent. Disse lån vil i høj grad blive øremærket teknologifremmende projekter i forbindelse med grundlæggende økonomisk infrastruktur.

Tænk 50 år frem

Lad mig lægge lidt til: Hvad gør man, når man vil udvikle et samfund? Bygger man det nede fra og op? Nej, ikke rigtigt. Dyr bygger nede fra og op, som f.eks. bævere. Og det er godt nok for bævere, men jeg er ikke en bæver. Jeg er ikke så god til at gøre tingene under vandet. Jeg begynder at fryse.

Så det vi i stedet gør, er simpelthen at gå i gang med et rumprogram. Hvorfor nu det? Fordi, hvis man virkeligt vil opnå noget med hensyn til fremskridt, så må man mobilisere sig selv ved at gå til en højere platform, end den man står på nu. Komme videre i sin forestillingsevne, gå endnu længere end det man tror man skal gøre nu, og derved nå til højere niveau. For husk nu på: Fremskridt er at bygge noget for fremtiden. Men for at bygge noget for fremtiden, må man først have et begreb om fremtiden. Man må vide, hvor man skal bevæge sig hen. Når man bygger for fremtiden, så taler man normalt om generationer, mindst to generationer. Man beskæftiger sig med det, der ligger 50 år ude i fremtiden.

Så, se på horisonten, hvor har vi lyst til at være om 50 år? Når det gælder teknologi, når det gælder konsekvenserne for menneskeheden? Folk kan forstå 50 år, det er kort tid. Der er folk, der selv nu om dage, bliver 50 år, det er ret kort tid. Så se 50 år ud i fremtiden.

Jeg mener så, at om 50 år vil vi være på Mars. Og vi forstår, hvor vi er i dag, ved at definere de mål vi må opnå, hvis vi skal være på Mars om 50 år.

Vi må derfor, som en nation og som et folk, og

Webcast med Lyndon LaRouche 8. september 19:00

**We Are Now in the Center of a
Global Mass-Strike**
www.larouchepac.com

nationer imellem, allerede nu se for os de mål, vi ønsker at nå i løbet af de næste 50 år. Vi kan så overveje, hvilke teknologier der kan bringe os derhen, og hvilke teknologier vi vil få brug for, når vi når frem.

Så det er vores opgave at sætte os sådanne mål. Dvs. at droppe miljøtankegangen, der er en form for sindssyge. Det er en dræber, det er masse mord. Hvis ikke vi udvikler økonomien, udvikler ny teknologi, hvordan kan man så brødføde befolkningen? Og hvis du ikke brødføder befolkningen, så dræber du dem jo, ikke sandt? ...

Gå fremad med optimisme

Vi må bevæge os fremad med optimisme, tænke på fremtidens teknologier og fremelske en befolkning, der er i stand til at håndtere de nye teknologier og *gå fremad med optimisme*.

I gamle dage ville en bedstefar tage sit barnebarn ud til et projekt, som han havde været med til at bygge, og sige til sit barnebarn: »Jeg byggede det her, så du kunne få gavn af det«. Følelsen af udødelighed, som er den moralske kraft i mennesker, og som dyr mangler, er altid sådan.

Hvorfor lever du? For det du får ud af livet? Hvad er det, du får ud af livet? Lever du for det, du repræsenterer for dine børnebørn, deres efterkommere og nationens fremtid? Er du stolt over at dedikere dit liv til et formål, som kommende generationer vil have gavn af? Har du en følelse af at deltage i fremtiden, af at *fortjene* deltagelse i fremtiden, fordi du bidrager til dens tilværelse?

Det er, hvad vi er. Det er, hvad vi repræsenterer, som et amerikansk folk, når vi ellers er os selv. Det

er, hvad vi plejede at være før den seneste tids udvikling. Vi plejede at tænke på, hvad vi bidrog med til vore børnebørn. Vi plejede at være glade for at se vore børnebørn, og se at vi havde bidraget noget, til at gøre deres liv bedre end vores eget havde været det. Vi ser tilbage på tidligere generationer i vores land, og vi tænker på folk, der var i stand til at handle sådan, på menneskehedens store fremskridt.

Og det største problem med den her præsident er, at han ingen moral har. Han føler ingen forpligtelse overfor folk og deres efterkommere. Han føler ingen forpligtelse overfor menneskehedens fremtid.

Alle store mennesker har, når de mente at det var nødvendigt, ligesom folk i krig, været villige til at ofre deres liv for at sikre de kommende generationer. De tænkte ikke på, hvad det var de tabte, når de mistede deres liv. Ja, når de mister livet, så mister de det. Men de følte ikke, at de moralsk havde tabt noget, for de havde ofret deres liv for de kommende generationer.

I tidligere tider ofrede de fleste forældre en stor del af deres liv til gavn for deres børn og børnebørn. Og de var lykkelige, når de så, hvad det var resultatet i, når de var blevet gamle. Og de tænkte på folk, på deres egne forfædre, som var døde. Og de tænkte med velvilje på dem, fordi de forstod, hvad de havde givet til dem, og ønskede, at være lige så gode i deres efterkommeres øjne, som deres forfædre var det i deres.

Dét er følelsen af udødelighed. På trods af at vi dør i kødet, så må vi være udødelige i ånden. Og ånden må bestemme, hvad vores pligt er, ikke kødet. Vi tager vare på kødet, så ånden kan fungere. Og vi organiserer samfundet baseret på vægtige principper, som har det som mål.

Vi har en losseplads. Hvis vi ikke gør noget hurtigt, så forfalder dette land i kaos. Det kan ende i et blodigt diktatur. Det kan ende med en mørk tidsalder for hele planeten. Den vej, som vi går netop nu, alle de onde ting vi er på vej til at udsættes for på grund af vore manglende handlinger.

Vi må tage denne præsident og få ham på ret kurs. Vi må få ham til at fyre alle og enhver, der har haft noget at gøre med hans sundhedsreform. Få dem ud af administrationen *nu*. Fjern enhver politik af den type fra administrationen. Rens *ondskaben ud*, og overgiv ansvaret for administrationen til institutioner i regeringen, som inkluderer de medlemmer i Kongressen, der har udviklet en bedre idé om skamfuldhed, end de hidtil har vist. Og til de medlemmer af regeringen, der nu er ved magten, og som frivilligt og med glæde vil skifte denne regerings politik i den nødvendige retning. Og så længe jeg er her, så vil jeg hjælpe dem med at fuldføre det.